

stellingen zijn tusschen de heerschende kapitaals-groepen. Het bewijst de absolute onmogelijkheid voor het kapitalisme om iets anders te doen dan de crisis hoogstens slepend te houden, zonder echter in staat te zijn haar op te lossen.

Praatjes van een „Ketter”.

In de „Kommunist” van 7 Maart j.l. vinden wij een feuilleton onder den euphemistischen titel: „Lentegedachten van een Ketter.” Deze Ketter vangt aan met mede te deelen, dat hij zoo juist uit een langdurigen winterslaap, ontwaakt is, bij welk ontwaaken hij o.m. ons orgaan ter hand nam. Het verheugt ons, dat de man zich gedrongen gevoelt mede te deelen, dat door de lezing ervan zijn lentegevoelens weer versterkt werden. Het schijnt echter, dat het ontwaken eenigszins ontijdig geschied is, en de frisheid van geest, die des kettters is, nog niet dien graad had bereikt, welke noodig is om ook maar eenigen vruchtbaaren geestelijken arbeid te verrichten.

Wij betreuren het, dat niet vaardiger geest, zich gewijd heeft aan critiek op den inhoud van ons orgaan en zouden op dergelijk oppervlakkig geschrift niet reageren, indien niet de B.K.S.P. deze „Lentegedachten” met haar vooralsnog min of meer kameleontische vlag dekte.

De schrijver merkt op dat „in plaats van de beperkte persoonlijke aanvallen” waarmee ons blad gewoonlijk „goud was, thans „gedocumenteerde artikelen” gekomen waren.”

Of onze Ketter nog lichtelijk droomde of meer met zijn duim dan met zijn geest gewoon is te werken, kunnen wij niet beoordeelen. Wij meenen echter, dat het een zeer slechte gewoonte is, dingen te beweren zonder er zelfs maar een schijn van bewijs voor aan te voeren. Wij eischen van hem, dat hij, na deze bewering ook inderdaad bewijst dat ons blad, tot dusver in plaats van met gedocumenteerde artikelen, meer met „persoonlijke aanvallen” gevuld was. Het bewijs voor zijn praatjes zal den man onmogelijk zijn, daar ons orgaan steeds getracht heeft het zelfstandige, critische denken der arbeiders, door zakelijke beschouwingen over de kapitalistische ontwikkeling en de arbeidersbeweging te bevorderen en voort zal gaan dit te doen.

Hoe slecht de schrijver ons blad gelezen heeft, blijkt wel uit het feit, dat hij alleen door het verslag van het 4de Congres der K.A.I. tot de slotsom kwam, dat wij „niet veel geleerd en zeker niets vergeten” hebben. In genoemd overzicht wordt n.l. medegedeeld, dat de K.A.I. de doodscrisis-theorie onverzwakt handhaaft en de schrijver meent dat dit in tegenspraak zou zijn met de overige „goed gedocumenteerde” artikelen.

Wij stellen vast, dat speciaal in deze artikelen het materiaal geleverd wordt, waarmee de juistheid van onze theorie bewezen wordt.

Ter bestrijding van onze stelling weet de schrijver

niets anders aan te voeren, zonder eenige poging tot ernstig bewijs voor zijn bewering, dan dat het kapitalisme zich „weer lekker gaat gevoelen”. Als materiaal hiervoor komt hij dan met de 800 miljoen Goudmark, welke de Duitse regering aan de Roer-industrieelen geschonken heeft.

Over dit geschenk hebben wij in ons vorig nummer het onze gezegd. Eruit te concludeeren, dat het kapitalisme zich weer „lekker” gaat gevoelen, is een bestrijding, zóó oppervlakkig, dat men ze niet zou verwachten van het orgaan van een oppositionele groep den IIIe Internationale doch van een of ander platburgerlijk provincie-orgaantje.

De schrijver voegt hieraan nog toe, dat de kapitalisten ons zullen trachten te verslaan, door eenige miljoenen personen om te koopen, die dertigmaal per dag herhalen: „het kapitalisme is levend”.

Inderdaad wordt deze campagne door de bourgeoisie thans reeds sedert jaar en dag gevoerd en naar het artikel van onze Ketter te oordeelen, met succes.

Terwijl alle teekenen er op wijzen, dat het kapitalisme zich weer beweegt naar een laagtepunt van de wereldcrisis, de angst daarvoor in de leidende economische organen der bourgeoisie tot uiting komt, weet de schrijver niets beters te doen, dan juist ten aanzien van dit belangrijkste element voor de revolutioneering der arbeiders beweging, de platste en meest demagogische burgerlijke praatjes na te leuteren. Van het wezen onzer opvatting omtrent de huidige periode van het kapitalisme heeft de schrijver, wat met het oog op zijn langdurig winterslaapje begrijpelijk is, niets begrepen. Voor hem beduidt onze opvatting een afsterven van het kapitalisme van vandaag op morgen, terwijl wij steeds, aan de hand van de feiten en hun dieperen samenhang aantoonen dat het kapitalisme sinds het uitbreken van den wereldoorlog zich bevinet in zijn vervalperiode. Het kan zich hier boven niet opnieuw tot hoogere vormen ontwikkelen; het kan zijn innerlijke tegenstrijdigheden en zijn beperktheid niet meer opheffen.

Het kapitalisme, dat zich sinds meer dan een halve eeuw van crisis tot crisis ontwikkelde, terwijl de crisissen elkaar in steeds sneller tempo opvolgden, is thans in een nieuwe fase gekomen. In dit ondergangstijdperk is de crisis permanent geworden. Ondanks tijdelijke schijnbare teekenen van opleving, ontkomt de bourgeoisie niet aan dezen gang van de economische ontwikkeling.

Dat juist in deze ondergangperiode het kapitaal zich in ongekend tempo concentreert in de handen van weinigen, waarvan o.a. de geldinflatie een van de uitingen was, is slechts een bewijs ervoor, dat in deze periode de uiterste consequenties van de kapitalistische ontwikkeling bereikt zijn. In razenden vaart worden de uiterste barbaarschheden van het kapitalisme tot werkelijkheid.

Dat in deze eindfase van het kapitalisme nieuwe vormen en vooral een nieuwe inhoud van de arbeidersbeweging noodzakelijk is, heeft niet alleen de slaperige Ketter van de B.K.S.P., maar die organisatie zelf niet begrepen.

Noch met de vakbewegingsmethoden, noch met parlementarisme willen deze lieden breken. Wie een nieuwe bloeiperiode van het kapitalisme verwacht, kan niet anders doen dan het geloof van het proletariaat in het kapitalisme versterken. De ontwikkeling eener beweging wordt nu eenmaal niet bepaald door de frase of door vrome wenschen, maar door het economische fundament waarop een beweging zich stelt. Daarom wil de schrijver dan ook „een beetje zuinig zijn met „economische groepeerings”, zooals bij ons het N.A.S., die zich ondanks de huidige periode van reactie, nog verheugen in een zekere revolutionaire traditie en tendentie”.

Wij willen thans de „revolutionaire traditie” van het N.A.S. niet gaan ontleden. Stellen slechts vast, dat de „revolutionaire tendentie” alleen in de verbeelding van den schrijver bestaat.

Het N.A.S. in Nederland onderscheidt zich in geen enkel opzicht van de overige reformistische vakbeweging. Dezelfde verouderde methoden, die elders opgeld doen, zijn ook de leidende bij deze vakvereenigings-centrale.

De revolutionaire mentaliteit, strijd en organisatievormen die de huidige economische periode eischen, kunnen door de vakbeweging, gebonden als zij krachtens haar wezen is aan een bloeiend kapitalisme, niet verwerkelijkt worden.

Slechts door volkomen breken met de burgerlijke ideologie, waarvan vakbeweging en parlementaire partij de organisatorische uitingen zijn, kan het proletariaat komen tot nieuwe vormen van strijd en organisatie: de anti-parlementaire politieke partijen en de revolutionaire bedrijfsorganisaties die alleen in staat zijn de ondergangperiode van het kapitalisme te bekorten.

Natuurlijk komt het ook bij deze laatste vormen op den inhoud aan en niet alleen op den vorm. Alleen de rev. bedrijfsorganisatie echter kan tot een werkelijke klasse-organisatie van het proletariaat worden, doordat zij, in tegenstelling tot de vakbeweging, het kapitalistische particularisme opheft en het proletariaat als klasse stelt tegenover de bourgeoisie. Als de schrijver meent, dat zijn „lentegevoelens” ten opzichte van de K.A.P. niet zullen worden vervuld dan zal hij het daarin met hem eens.

Hij is te vroeg uit zijn winterslaap ontwaakt. In dezen wintertijd van het kapitalisme komt het proletariaat niet verder met halfslachtigheden als van de B.K.S.P., maar slechts door het aanvaarden van de volle consequenties, die dit tijdperk eischt.

Alleen door den harden onverzoonlijken strijd tegen het kapitalisme en het volkomen breken met eigen halfheid, kan het proletariaat de lent van het communisme brengen.

Drukkerij „De Fakkel” Rijnstraat 52, Amsterdam

De Kommunistische Arbeider

Orgaan der K. A. P. N. (Sectie der Komm. Arb. Internationale)

Redactie en Administratie:

AMSTELKADE 25 III

AMSTERDAM

VERSCHIJNT EENS PER MAAND

Abonnementsprijs 75 c nt per jaar. Losse nummers 5 cent

Buitenlandsch Overzicht

De economische en politieke gebeurtenissen der laatste maanden, illustreeren op frapante wijze hoe weinig de bourgeoisie erin geslaagd is haar onderlinde tegenstellingen op te heffen en zelfs de beperkte plannen, zooals die door het Engelsch-Amerikaansche bankkapitaal uitgewerkt zijn, door te voeren. Wij wezen er destijds, bij de verwisseling van het kabinet MacDonald door dat van Baldwin-Chamberlain, reeds op, dat dit onmiskenbaar een toespitting beteekende van deze tegenstellingen. De feiten van den laatsten tijd versterken onze opvatting. Na den val van MacDonald zien wij, dat de democratische heer Herriot plaats moet maken voor een meer naar rechts georiënteerd kabinet, waarvan in naam Painlevé de leider is, maar in werkelijkheid de heeren Briand en Caillaux, die blijkbaar de vooruitgeschoven posten zijn van de Fransche grootindustriële groep, welke het sterkst belichaamd is in den persoon van den „radicalen” heer Loucheur, den Franschen Stinnes. Evenals in Engeland en Frankrijk, gaat de ontwikkeling van de kapitalische politiek ook in Duitschland onmiskenbaar naar rechts. Terwijl de Rijdsdagverkiezingen reeds het kabinet Luther-Stresemann brachten, waarbij men moet bedenken, dat de heer Stresemann de politieke commissair van de Duitse groot-industrie is, blijkt uit de verkiezing van Hindenburg hoever deze rechtse ontwikkeling reeds gevorderd is. De bourgeoisie kiest internationaal, meer en meer de openlijke reactie.

Bezien wij thans enkele van de jongste economische gegevens, dan zal blijken, dat metterdaad de onderscheiden kapitaalsgroepen niet alleen in de laatste maanden voor wat betreft de oplossing hunner economische problemen niet verder gekomen zijn, doch door de beperktheid der opbouw-mogelijkheden, zich voor steeds scherper conflicten geplaatst zien.

Engeland: De totale staatsschuld bedroeg tot 1 Aug. 1914 711 miljoen Pond Sterling; in 1923 7871 miljoen Pond; 1924 7794 miljoen.

Buitenl. handel: In aansluiting op de in ons Februarinummer genoemde cijfers, geven wij thans de laatste cijfers hieromtrent.

Uitvoer 1924 997,3 miljoen Pond; Invoer: 1337,9 miljoen Pond. Nadeelig verschil 340,6 mill. Pond.

Scheepbouw: In 1913 bedroeg in 1000 tonnen de wereldscheepbouw 3134, waarvan Engeland 1957 of 59 pCt. leverde. In 1924: Wereldscheepbouw 2470, waarvan Engeland 1297 of 53 pCt. In het vierde kwartaal van 1924 bedroeg het Engelse percentage van den wereldscheepbouw nog slechts 40 pCt.

Terwijl de invoer van ijzer en staal in 1924 (2,4 miljoen ton) 11 pCt. meer bedroeg dan in 1913, was de uitvoer in 1924 (3,853 mill. ton) 22,5 pCt. minder dan in 1913.

De resultaten van den uitvoer van 1924 van de voornaamste ijzer- en staalproducten, verhouden zich tot 1913 (in 1000 tonnen) als volgt:

	1913	1924
Ruw- en laschijzer	1124,2	600,—
Staafijzer enz.	141,5	42,6
Stutijzer en balken	121,9	72,6
Verzinkt blik	762,1	649,8
Buizen enz.	235,0	84,4
Rails en anderspoorwegmateriaal	500,1	174,7

Steenkoolmijnen: De „Daily Mail” berekent, dat in den loop van de laatste drie maanden, voornamelijk tengevolge van de Duitse concurrentie, 120 kolenmijnen in Engeland, waarin 20.000 arbeiders werkzaam waren, moesten worden gesloten. De kolenproductie bedroeg in deze drie maanden 5 miljoen ton minder dan in dezelfde periode van het vorige jaar. (N. Riv. Crt. 8 April '25).

Machinebouw: Vergeleken bij 1913 daalde de uitvoer van machines met 33 pCt.

Uitvoer van textielmachines: 1913 178.000 ton; 1922 154.000 ton; 1923 139.000 ton; 1924 104.000 ton. De uitvoer van landbouwmachines in 1924 bedroeg slechts één vierde van dien van 1913.

De overige takken van industrie vertoonen, met variaties, een soortgelijk beeld.

Werkloosheid: De „Times” van 22 April 1925 meldt: „Het aantal werkloze personen op 13 April 1925, voorkomende in de registers van de arbeiders van Groot-Brittannië, bedroeg 1.204.800. Dit is 38.447 meer dan een week geleden en 165.613 meer dan een jaar geleden.”

De eenige cijfers, welke zich in stijgende lijn bewegen zijn die van invoer, werkloosheid en staatsschulden. Verder zien wij op alle gebieden een toenemende ontredcing van het kapitalisme. Frappant zijn vooral de verhoudingscijfers tusschen algemeenen in- en uitvoer, scheepbouw, metaal-industrie en machinebouw.

Het industriele Engeland is constant gedwongen meer in- dan uit te voeren. In het voor Engeland nadeelige verschil van ruim 340 mill. Pond Sterling (of ruim vierduizend miljoen gulden) komt dit doornvoren van de crisis sprekender tot uiting dan in welke bewering ook.

Uit de cijfers omtrent den scheepbouw, (wereldcijfers en speciaal Engelse cijfers) blijkt, dat de wereldscheepbouw sinds 1913 sterk teruggelopen is, in plaats van gestegen, wat bij normaal kapitalistische verhoudingen het geval had moeten zijn, terwijl het percentage voor Engeland in nog sneller tempo gedaald is dan dat der wereldproductie.

Blijkt de omvang van de crisis reeds duidelijk uit de cijfers omtrent in- en uitvoer, machinebouw en metaalindustrie, de cijfers omtrent den scheepbouw zijn vooral van overwegend belang, omdat zich hierin weerspiegelt de algemeene constellatie van de kapitalistische productiewijze. Terwijl de

wereld afzetmogelijkheden steeds geringer worden, d.w.z. dat het kapitalisme door eigen beperktheid steeds minder in staat is in de behoeften der menscheid te voorzien, dalen deze afzetmogelijkheden voor Engeland het sterkst. In het geboorteland van het kapitalisme manifesteert zich het scherpst de huidige doodscrisis, welke zijn eindfase beteekent.

Dat ook voor Duitschland — waarover wij in een volgend artikel cijfermateriaal zullen publiceren — de algemeene toestand van het kapitaal zeker niet verbeterd is, kan o.a. blijken uit een rede van den rijksminister Neuhaus, waarin het o.m. heet: „De buitenl. handel is in vergelijking met 1913 tot op de helft geslonken.”

Voor wat den toestand van den Duitschen mijnbouw betreft, wijzen wij op een bericht in het „Handelsblad” van 15 April j.l.: „In de kolenmijnen van het Saargebied dreigt opnieuw een crisis te ontstaan. In deze maand moeten twee dagtaken vervallen, daar van de laatste maandproductie ruim 100.000 ton niet zijn verkocht en de voorraden op de terreinen te groot worden. In Mei zal de werktijd nog meer worden verkort.”

Uit deze mededeelingen, omtrent den huidige economischen toestand van Duitschland, waarvan vooral die van minister Neuhaus frappant is, blijkt bijzonder duidelijk, dat de Dawesplannen ook daar niet geleid hebben tot opheffing van de crisis.

Terwijl het Eng. kapitalisme er meer en meer door ontwricht wordt, brengen zij in Duitschland stabilisatie van de crisis en vergrooting van de ellende der arbeidersmassa's.

Hoewel Frankrijk door de economische crisis nog niet zoo hevig is aangetast als Engeland en Duitschland, blijkt uit de financiële crisis in dit land, welke niet alleen tot uiting komt in den lagen stand van den franc, doch vooral in het feit, dat de regering-Herriot — evenals vroeger reeds die van Poincaré — omtrent den toestand van de Fransche staatsfinancien verkeerde voorstellingen in de officiële balansen heeft doen opnemen, dat ook in Frankrijk de crisis steeds scherper wordt.

In plaats van internationaal tot overeenstemming te kunnen komen, dwingt de bovengeschetste toespitsing van de economische verhoudingen de nationale bourgeoisieën ertoe, ook politiek steeds scherper tegenover elkaar te gaan staan. Vandaar het opkomen van de „sterke” rechtse regeringen in de verschillende groote landen. Dit is ook de diepere oorzaak van de verkiezing van Hindenburg. De Duitse groot-industrie, die langen tijd soc. -democraten en centrum haar zaakjes liet opknappen, heeft door het stellen van de candidatuur Hindenburg uitdrukking gegeven aan haar wil, om los te komen van de dictatuur van het Amerikaansche financiële kapitaal. Uit de verdediging van de candidatuur Marx door de groote Amerikaansche bla-

den blijkt, hoewel deze leider van het „republikein- sche” bloc de candidaat was van de Morgans. Tegenover dit bewust en openlijk reactionair optreden van de bourgeoisie weten de sociaal-democratische partijen niets te stellen dan halflie, door eenzijdig de burgerlijke praatjes over herstel te steunen, anderzijds door op te treden als verdedigers van het Amerikaansche bankkapitaal. De sociaal-democraten kozen indertijd bewust de burgerlijke republiek tegen de proletarische dictatuur. Zij stelden het voor, alsof er voor het proletariaat een keuze was tussen democratie en revolutie. De verkiezing van Hindenburg heeft bewezen, dat, wie de proletarische dictatuur niet wil, niet brengt de democratie, doch de scherpste reactie. In Weimar kozen de soc. dem. vóór de burgerlijke republiek. De arbeiders, die hen volgden, meenden, dat zij, door dezen weg te gaan, paal en perk konden stellen aan de reactie. In werkelijkheid stelde het proletariaat echter bourgeoisie en jonkerdom door dit optreden in de gelegenheid verzamelen te blazen en zich politiek reusachtig te versterken ten koste van het proletariaat. De consequentie van Weimar was de Hindenburg-republiek.

Ook de tactiek der parlementscommunisten wijkt in wezen niet af van die der soc. dem. Ook zij stellen tegenover de politiek van de bourgeoisie geen zelfstandige, proletarische politiek. Dit blijkt o.a. uit de belachelijke candidatuur Thaelmann voor het presidentschap van de Stinnes republiek. De parlementscommunisten stelden zich door deze candidatuur, die overigens slechts de uitkomst is van hun geheele optreden, op den grondslag van Weimar, dat is, van de burgerlijke democratie, welke tot het Hindenburgregiem geleid heeft. In Frankrijk gaat de sectie der Ille Intern. in dit burgerlijk optreden zelfs zo ver, dat zij besloot, bij de herstemming voor de gemeenteraadsverkiezingen het cartel van Herriot te steunen. Evenals de Ille Intern. doet de Ille Intern. ten slotte niets anders, dan het internationale proletariaat vastkoppelen aan de bourgeoisie.

Het congres van de C. P. H.

Het congres van de holl. sectie der Ille Internationale is geworden, wat ieder die de geschiedenis van deze partij gevolgd heeft, vooraf kon vermoeden, een ordinaire comédie. De „oude leiding”, de Wijnkoop-groep, die met het theatraal gebaar, dat van deze lieden bekend is, haar functies „ter beschikking van de partij” had gesteld, heeft op alle belangrijke punten de overwinning behaald. De overgrote meerderheid der afgevaardigden stelde zich achter Wijnkoop en v. Ravesteijn, waarmee de reformistische en opportunistische tactiek dezer leiders opnieuw door de critici'loze en tot elk zelfstandig proletarisch denken onbekwame partij gesanctioneerd werd. Waar het den leiders tenslotte om begonnen was. Deze heeren, die nu sinds jaren reeds, met alle middelen elk zelfstandig leven in „hun” partij dooddrukken en in nuttelooze zelfoverschatting zich blijkaar beschouwen als de eenig mogelijke leiding eener communistische beweging in dit land en die, als ze door hun demagogische campagnes oppositiegroepen zoo onderdrukt hadden, dat deze tot scherpe afweer moesten komen, deze met een beroep op de partijdiscipline, uit de partij smeten, hebben thans zelf, zonder blikken of blozen, de discipline der Ille Internat. aan hun laars gelapt en tegen het besluit van Moscou in „hun” partij ertoe gebracht, hen opnieuw volkomen de leiding in handen te geven.

Dat de Wijnkoopgroep zich aan de besluiten

der Moscousche centrale onttrekt, nu deze centrale om welken reden dan ook haar niet onvoorwaardelijk en volkomen wil handhaven, is evenmin verwonderlijk, voor wie het politieke verleden dezer lieden kritisch gevolgd heeft. Gedurende de periode 1916—18 reeds voerden Wijnkoop en v. Ravesteijn een politiek die van revolutionair proletarisch denken en willen volkomen gespeerd was. Een tactiek die in haar soort slechts te vergelijken was met die van het ergste soort sociaal patriottisme. Zij stelden zich toen, evenals de overige officiële leiders over de arbeiders op imperialistischen grondslag, doordien zij uit beperktheid en klein-politieke berekening zich eenzijdig stelden tegenover het Duitse imperialisme en daardoor theoretisch en praktisch aan de zijde van het Entente imperialisme. De principieele oppositie die toen toen volgde deze partij haar leiders, die tevens haar overweldigers zijn, door dik en dun, en bleek zij niet in staat tot eenig zelfstandig kritisch onderzoek van den strijd tusschen oppositie en leiding.

Toen in 1917 de bolsjewiki in Rusland, het kapitalistische bewind van Kerenski hadden weggejaagd was het weer de toenmalige oppositie v. d. Roode Vaangroep*), die tegen de slappe en aarzelen- de houding van de Wijnkoopgroep stelling moest nemen en die de toen revolutionaire politiek van de bolschewistische partij tegen deze leiding moest verdedigen. Als Wijnkoop met Moskou schermde, dan was dit steeds een volkomen onwaarsachtige politiek, want de heroische en meest proletarische periode van de russische revolutie moest door de toenmalige oppositie tegen Wijnkoop in bescherming worden genomen. Eerst later, nadat door de historische omstandigheden, die Moscou zelf naar rechts, naar het opportunisme drongen, de gehele- heid kwam om, met behoud van de opportunistische en reformistische tactiek, de autoriteit van Moscou te gebruiken voor zijn eigen opportunistische prestige-politiek, begon Wijnkoop zich meer en meer naast Moscou te stellen.

Dit verband met Moscou moest er o.a. toe dienen om de principieele en revolutionaire oppositie den kop in te drukken en om eigen prestige door Moscou's autoriteit hoog te houden. Het is dus niet te verwonderen dat Wijnkoop, nu hij zich niet meer ten volle met de autoriteit van Moscou kan dekken, elke z.g. discipline met voeten treedt en zich van de besluiten van Moscou niets aantrekt. Ook hierin volgde tenslotte de „C. P. H.” de Wijnkoopgroep. De heeren Wijnkoop en van Ravesteijn zijn er in geslaagd van hun partij een marionettentheater te maken. De meerderheid der leden zijn als treppoppen in hun handen. Iedere opleving van deze „partij” is onmogelijk.

*) De heer van Ravesteijn, volkomen van burgerlijken geest doortrokken als deze man nu eenmaal is, blijkt bewegingen van arbeiders niet anders te kunnen zien dan als „opgestoot” door een of ander achter de schermen verscholen intellectueel. Hij beweerde dat achter de oppositie van de latere K.A.P. groepen in de C.P. in werkelijkheid Gorter en Pannekoek stonden, die deze groepen gebruikten om hun bedoelingen in de C.P. te verwekelijken, daarbij zelf buiten schot blijvend. Wij voor ons stellen er prijs op, om legendevorming te voorkomen, nadrukkelijk te verklaren, dat dit praatje van den „historicus” van Ravesteijn, elken grond mist. De toenmalige oppositie was volkomen een beweging van arbeiders en de intellectuelen die zich er bij aansloten werden in alle belangrijke kwesties veeleer door deze arbeidersoppositie gedreven dan omgekeerd.

Wat waren nu de eischen die Moscou in de z.g. „hollandsche kwestie” stelde, en wat was de kern van de oppositie die zich met veel misbaar op den borst sloeg, omdat zij zich thans met de autoriteit van Moscou dekt? Wij stellen vast dat Moscou, ondanks alle valsche pathos van Sneevliet, Bouwman c.s., die waarlijk niet minder reformistisch en opportunistisch zijn dan de Wijnkoopgroep, tenslotte Wijnkoop nadrukkelijk in de leiding gehandhaafd heeft. Dit is voldoende om te bewijzen dat de leiding der Moscousche Internationale weliswaar om tactische redenen de oppositie, die immers door middel van de N.A.S.leiding een tamelijk groote groep arbeiders op sleeptouw genomen heeft, niet heeft losgelaten, in welk geval de heer Wijnkoop korte metten met haar gemaakt had, maar intusschen toch de Wijnkoopgroep als de eigenlijke leiding van de Hollandsche sectie erkend heeft. Moscou, dat zelf volkomen in reformistisch vaarwater gaat, kan geen revolutionaire consequenties trekken.

Niet alleen de Wijnkoopgroep, ook de huidige „oppositie” van v. Riel, v. d. Glas c.s. is hiermede veroordeeld. In wezen verschilt het karakter van deze oppositie niet van de Wijnkoopgroep.

Dit was dan ook de kracht van Wijnkoop tegen deze oppositie, die, dit is op het congres duidelijk gebleken, tot niet veel meer in staat is dan to, het uitvechten van kleinere geschillen, maar in een enkel belangrijk opzicht een eigen politieke lijn tegenover die van Wijnkoop wist te ontwikkelen. Haar bezwaren tegen de leiding waren niet van principieelen, maar van klein taktischen aard. Het voornaamste dier bezwaren was wel dat de C.P.H. in de 16 jaren dat zij thans onder leiding van Wijnkoop voortvegeteert, niet gegroeid is. Dit wijt de oppositie aan de slechte vakverenigings-tactiek van de leiding, die teveel kijkt naar het N.V.V., daar de Finnen-richting wil versterken en die het N.A.S. door deze tactiek tracht „kapot te maken”, anderzijds aan het voor arbeiders onbegrijpelijke en „kiemen van reformistische afwijkingen” vertoonende optreden van de parlementariërs Wijnkoop en v. Ravesteijn.

Wij stellen vast dat noch „oppositie”, noch partijleiding getracet heeft tot de kern dezer zaken door te dringen.

De oppositie stelt het reformisme van Wijnkoop voor als diens speciale afwijkingen. De economische historische en politieke oorzaken, welke de geheele Moscousche Internationale meer en meer in deze opportunistische richting dringen, behandelde zij met geen woord. Zij deed zelfs geen poging om tot de diepere redenen van Wijnkoops optreden door te dringen. Zij verzwijgt, evenals Wijnkoop, de waarheid aan het proletariaat. Evenmin als de „oude” is de opkomende „nieuwe” leidersgroep, welke zich „oppositie” noemt, in staat om een werkelijke revolutionaire tactiek, gebaseerd op de verhoudingen, die de eindfase van het kapitalisme kenmerken, op te bouwen en verder te ontwikkelen. Zij verstart in het vakverenigingsreformisme à la Sneevliet, Bouwman c.s., dat trouwens parlements-reformisme geenszins uitsluit, zooals uit de frase van de oppositie „bolsjewisatie van het parlementarisme” overduidelijk tot uiting komt. Zij stelt zich, evenals de oude leidersgroep, op het standpunt van het „eenheidsfront” en staat in den strijd tegen Wijnkoop daarom zoo zwak, omdat zij diens optreden voorstelt als afwijkend van de eenheidsfrontier, terwijl inderdaad in Wijnkoops politiek, afgezien natuurlijk van de dwaasstellige wijze, waarop deze man nu eenmaal te werk gaat — de consequentie van de eenheidsfronttactiek tot uiting komt.

Deze tactiek, geboren in een periode van terugvloeiing van de revolutie en ontstaan uit de behoefte van Rusland om ondanks de ebbe van de revolutie in de groote kapitalistische landen van het Westen ten koste van alles, massa's tot zich te trekken, is de kern van het reformisme van de Moscousche Internationale. De consequentie van de politiek van de huidige oppositie is, voor wat de hoofdlijnen betreft, dezelfde als die van de tactiek van Wijnkoop.

Om deze redenen was de tweedaagsche bekechterij die „Congres van de C.P.H.” genoemd werd, zoo uiterst afkeerwekkend. Hier stonden geen groepen tegenoverelkaar, die elkaar op grond van groote principieele verschillen scherp bestreden. Hier stond slechts de leiderskliek van thans zich met hand en tand tegen die van morgen te verwezen. Voorloopig heeft Wijnkoop dit duel gewonnen. Door handig manoeuvreeren is hij er tenslotte in geslaagd de volledige leiding in handen te houden en, wat voor hem wel bijzonder zwaar weegt, de kandidaten lijst voor de kamer-verkiezingen, zoo in te richten als volledig met zijn bedoelingen strookte. Het zal voor een groot deel van Moscou alhangen, welke groep in dezen haar zin krijgt. Hoe dit echter ook zij, „Rechts richten” blijft het parool van de C.P.H. voor nu en de toekomst. Deze partij met haar bedorven leiding, haar impotente en reeds voor zij de leiding veroverd heeft volkomen verworden „oppositie” en haar tot zelfstandig denken en oordeelen volkomen onbekwame meerderheid, kan evenmin als de 3e Internationale in welker kielzog zij vaart, een element van de proletarische revolutie worden.

Nieuw bloed, dat in deze partij komt, gaat al spoedig tot ontbinding over of wordt verwijderd.

De Wijnkoop-partij is een graf voor elk jong, zelfstandig, revolutionair, proletarisch streven.

Naspel.

Het congres van de C.P.H. heeft tot een naspel geleid, dat in zijn soort uniek genoemd kan worden. De heeren Bouwman en Sneevliet, mitsgaders enkele hunner volgelingen, hebben naar aanleiding van het resultaat van het congres de C.P.H. verlaten en sloten met de leiding van den B.K.S.P. een verkiezings-verbond, dat zij den wijschen naam gaven van Revolutionair Arbeiders Comité (R.A.C.). Dit nieuwe product van de eenheidsfront-tactiek, welke ten slotte steeds weer op versplintering uitloopt, omdat de verschillende leidersklieken elkaar nu eenmaal de posities misgunnen, zal een nieuw hoofdstuk toevoegen aan de clownerie, welke in Holland „revolutionair parlementarisme” genoemd wordt. Tegenover de lijst van de C.P. zal dit verbond van Roland-Holst en Kits, met een eigen lijst uitkomen waarop als de vier eersten prijken: C. Kits; Sneevliet; *) Maurits en H. Roland-Holst, terwijl verder ook nog op deze lijst voorkomt de leider van het N.A.S., de heer Bouwman. Dit stel van z.g. tot de R.V.I. bekeerde vakverenigingsleiders zal, gesteund door de politiek van de B.K.S.P., van het geheime parlementarisme, dat zij tot dusver achter gesloten deuren in allerlei officiële comités en in conferenties met ondernemers, toegepast hebben, thans komen tot het publieke parlementarisme, dat slechts de voortzetting in rechte lijn is van hun reformistische vakverenigingspolitiek. Is er dus, in dit opzicht, geen werkelijke verandering bij deze lieden te constatareen, vast staat evenwel, dat uit dit nieuwe parlementaire gedoe van deze ex-anti-parlementariërs, meer nog dan in het geval Stenhuis, blijkt, de toenemende invloed van het parlementarisme op de arbeidersbeweging en de noodzakelijkheid, voor het revolutionaire communisme, om scherper dan ooit

deze de geheele arbeidersbeweging verburgelijkende tactiek, te bestrijden.

Frappant in dit naspel is de figurantenrol, welke de B.K.S.P. daarin vervult. Deze bond, die zelf aanvankelijk, „gematigd parlementair” als zij zich noemt, met een eigen lijst uit wilde komen, heeft zich door dit verbond met lieden, die met het communisme zelfs niet den naam gemeen hebben, vereenigd, alleen om de door hen bestreden Wijnkoop centrale een hak te kunnen zetten. Dit blijkt duidelijk uit de motiveering voor de samenstelling van de R.A.C.lijst, welke luidt als volgt: Besprekingen die op het jongste congres der C.P.H. zijn gevoerd en de daar genomen beslissingen overtuigen vele N.A.S. mannen van de noodzakelijkheid den terugkeer van de heeren Wijnkoop en Van Ravesteijn naar de Tweede Kamer te moeten verhinderen.

Inplaats van tegenover de politiek van Wijnkoop een andere groote politieke lijn op te stellen, is deze bond thans ook openlijk, in het slop van een laag bij den grondschen prestige-strijd doodgelopen. Politiek is de B.K.S.P. thans geworden een bijwagen van het N.A.S. en zelfs iemand als mevrouw Roland Holst is ertoe gekomen, onder invloed van de verpestende sfeer, welke in dit tijdperk in de officiële Nederlandsche arbeidersbeweging hangt, aan dit miezerige politieke sjacherspel mede te doen. De dames en heeren van de B.K.S.P., thans gevangen in het dwanghuis van de kleinburgerlijke N. A. S. politiek, zijn evenmin als de Wijnkoops in staat een groote revolutionaire proletarische politiek op te bouwen en zijn evenals deze, alleen veel sneller in een stadium van politieke ontbinding gekomen.

De revolutionaire communisten zullen zich even scherp tegenover de Sneevliets, de Kadt's en de Kitsen moeten stellen, als tegenover de andere reformistische groepen.

*) Het korte tijdsverloop, dat ligt tusschen het congres van de C.P.H. en het samenstellen van de R.A.C.lijst, doet de vraag rijzen, welken invloed de arbeiders van het N.A.S. op deze toch in ieder geval nieuwe rol van hun leiders, hebben kunnen uitoefenen. Als deze heeren, wat wij vermoeden, tot dit optreden zijn gekomen, zonder hun organisaties erin te kennen, en uit hun eigen verklaring blijkt, dat zij hier uiterlijk als „N.A.S. mannen” handelen, dan is dit slechts een nieuw bewijs ervoor, dat ook deze syndico-communistische leiders handelen zonder en tegen den wil van de arbeiders, die hen op hun posten gesteld hebben.

Rusland en Azië.

Een bijdrage tot de proletarische wereld-politiek

Na het einde van den oorlog verscheen een kleine brochure van Tsitsjerin, den leider der Russische buitenlandsche politiek, waarin uiteengezet wordt, dat voor het eerst in de historie van de moderne proletarische klassebeweging aan het proletariaat van de niet-Russische landen een taak van buitenlandsch politiekten aard gesteld werd: de verdediging van Sovjet-Rusland. Op vaardige wijze — en voor dien tijd zeker ook nog subjectief eerlijk — worden hier de Russische staat en het Russische revolutionaire proletariaat gelijkgesteld en van 't wereld-proletariaat wordt klasse-solidariteit met „Rusland” geëischt. Sindsdien is de ontwikkeling van Rusland tot een modern-kapitalistische staat ononderbroken voortgegaan, doch de eisch, welken de Russische staatslieden aan het wereld-proletariaat stellen, is dezelfde gebleven. Echter is een meer diplomatieke vorm gekozen, doordien Rusland zich in een andere gedaante wendt tot het proletariaat van de indus-

trieel meest ontwikkelde landen (d.w.z. in hoofdzaak West-Europa), dan tot de Aziatische massa's. De West-Europeesche communistische partijen moeten uitsluitend de belangen der Russische buitenlandsche politiek dienen, hetgeen het sterkste uitkomt in de leuze, „erkenning van Sovjet Rusland”. Van proletarisch klassenstandpunt betekent dit niet meer of minder, dan het offeren van het West-Europeesche proletariaat aan de behoeften van den kapitalistischen — en weldra ook openlijk imperialistischen — Russischen staat. Dit betekent dus voor het proletariaat, een onomwonden herhaling van de verraderlijke leuzen van 1914.

In Azië ondersteunt Rusland — dat thans reeds grooter waarde hecht aan het Oosten dan aan het Westen — alle opkomende kapitalistisch-democratische, dus ook nationalistische stroomingen, welke het ideologisch en praktisch kunnen dienen als stootblok tegen de in Azië binnengedrongen Europeesche-Amerikaansche kapitalistische concurrenten. Ook voor deze doeleinden worden de West-Europ. communistische partijen mobiel gemaakt. De telegrammen van de Engelsche en Duitse secties der Ille Int., alsmede de epiloog uit Rusland zelf, ter gelegenheid van den dood van Soen Yat Sen, spreken een overduidelijke taal. Het tactische spel, dat Rusland ten opzichte van zijn verschillende concurrenten, in het bijzonder Engeland, speelt, is, in verband met de zich voortdurend wijzigende verhoudingen, natuurlijk steeds wisselend, maar in de groote lijn van de toekomstige wereldpolitiek wordt reeds een vaste vorm zichtbaar, welks grondgedachte in twee stellingen kan worden samengevat: ten eerste, naar het westen werkt Rusland als een reusachtige stuwdam tegen de revolutionaire ontwikkeling, houdt deze tegen of zal in ieder geval trachten — deels bewust, deels onbewust — haar minstens één generatie tegen te houden; ten tweede naar het oosten ontwikkelt Rusland alle trekken van een nog jong modern democratisch gefint kapitalisme, waarvan de voornaamste zijn, nationalisme en imperialisme, welk laatste niet noodzakelijkerwijs behoeft te bestaan in directe politieke annexatie.

Azië, met zijn 800 miljoen inwoners, begint meer en meer het middelpunt te worden van alle wereld-politieke problemen der toekomst. De economische en politieke tegenstellingen tusschen de groote kapitaalsgroepen der wereld, verscherpen zich hier voortdurend. Het reusachtige Russische rijk met zijn 120 miljoen inwoners, dat zich snel kapitalistisch ontwikkelt en zich bovendien in de onmiddellijke nabijheid van het kapitalistisch hoogstontwikkelde deel van Europa bevindt, ligt midden in dien strijd en voert op dezen grondslag zijn wereldpolitiek, maar dan ook een zuiver kapitalistische. Het wereld-proletariaat en speciaal het Europeesche, staat in de komende historische periode, welke op zich zelf een of meer generaties omvatten kan, voor het wereld-historisch alternatief, om of zijnerzijds tot den aanval over te gaan en over Rusland heen, als ook van Amerika uit, den stoot der proletarische klasserevolutie op Azië over te brengen, dezen eveneens in Azië tot ontwikkeling te brengen en naar alle kanten te doen uitstralen, of zich in onmachtig gekraak te verliezen, zich te verlammen door inwendige wrijvingen, verrottend in het reformisme, dat bij den dag leeft en in den schaduw van Moskou te vergaan.

In het laatste geval zou het proletariaat door het Azië steeds meer binnendringende en verwoestende kapitalisme gedegradeerd worden tot een hulp troep van deze ontwikkeling, die dan weliswaar zelf weer in snel tempo in Azië alle elementen tot ontwikkeling zal brengen, welke haar zelf een einde zullen bereiden. Doch in wereld-politiekten zin zal dit voor

het Europeesche proletariaat te laat zijn. Met andere woorden, het heeft het moment van de mogelijke bevrijding der menscheit van het beestachtige kapitalisme, in historischen zin, voorbij laten gaan en daardoor opnieuw vertraagd.

De onbenullig-dwaze parlementair-politieke clownerie van de secties der IIIe Intern. kan geen tegenwicht vormen tegen de huidige kapitalistische wereldpolitiek. Deze kapitalistische wereldpolitiek is slechts te overwinnen door een sterke verziende proletarische wereldpolitiek, waarbij alleen de belangen van het internationale proletariaat den weg mogen bepaal en geenszins kapitalistische, ook niet de privé-kapitalistische van de Russische boeren. Lenien heeft een groot, praktisch program weten door te zetten, maar zijn program is door en door dat van de Russische boerenbevrijding. Zijn aanvankelijk Marxisme is volkomen bloedeloos: typisch emigranten Marxisme. Hij heeft — dit zal ieder, die zijn vroegere en latere artikelen met elkaar vergelijkt duidelijk zijn — geen enkel probleem van de practij van de proletarische revolutie historisch, (theoretisch en practisch) verdiept. Hij heeft Marx — het proletarisch program van Marx — zooals dit noodig geweest zou zijn — in geen enkel opzicht, op grond van de veranderde werkelijkheid, verrijkt. Voor zoover hij Marx interpreteert heeft hij hem in tegendeel bloedarm gemaakt, tot een schema, dat hem dan diende als een hulpmiddel ter bereiking van geheel andere dan proletarische mogelijkheden voor Rusland. Lenien is, in wezen, kleinburgerlijk, zijn politiek is in de eerste plaats gericht op de kapitalistische opleving van Azië. De proletarische krachten ontspruiten echter uit anderen bodem. In wezen zit Lenien nog door en door vast aan het nationaal Russische. De buitenl. politiek van Rusland in Azië is de volkomen voortzetting van de Russische vóór-oorlogse politiek, zij het ook met andere middelen.

Hoever het kapitalisme in Azië reeds doorgedrongen is, kan blijken uit eenige voorbeelden.

De oorspronkelijke nederzettingen van het Europeesche kapitaal in zijn Aziatische koloniën, bestonden hoofdzakelijk in plantages, voornamelijk in Britsch- en Ned. Indië, die thee, koffie, rubber, later ook katoen, suikerriet enz. opleverden. Op de plantagecultuur volgde natuurnoodzakelijk de vestiging van verschillende takken van industrie, aanvankelijk in de nabijheid van de grondstofgebieden, teneinde deze ter plaatse te verwerken. In den beginne is dit alles Europeesch bezit. Later treden ook inboorlingen als kapitalistische bezitters op. Britsch Indië b.v. had in 1876 1 miljoen weefgetouwen, in 1924 8 miljoen. Naast spinnerijen en weperijen heeft Indië echter een reeks fabriekmatige bedrijven: giererijen, machine, suiker, arak, touw, fabrieken enz.: beender, papier, rijst en zaagmolens; werven, mijnen enz. Bombay en Calcutta als centra hebben ieder één miljoen inwoners, waarnaast nog een aantal andere groote steden.

De verhoudingen in Nederl-Indië zijn ongeveer gelijk aan die van Britsch Indië. Er zijn meer dan 200 suikerfabrieken, waarvan de grootste 15000 arbeiders in dienst heeft. Een bijzondere betekenis heeft bovenal de petroleum-industrie. In 1923 werden 15,5 miljoen verscheept. Daarnaast neemt ook de productie van goud, koper, tin, zwavel, steenkool enz. snel in betekenis toe.

Perzië met zijn rijke petroleumbronnen staat als uitbuitingsobject van het kapitaal in het brandpunt der belangstelling. De Standard Oil Co., de petroleumtrust van Rockefeller en de Anglo-Persian Oil Co. verspreiden hier in de eerste plaats de geuren van de kapitalistische cultuur. Ook in Siam begint de industrie zich te ontwikkelen.

In China is het aantal weefgetouwen gestegen van 1 miljoen in 1913 tot 3,38 miljoen in 1924. In Canton, Shanghai, Hankow is een moderne ijzerindustrie ontstaan. Naast werven en mijnen, naast textiel, katoen en zijdefabrieken, ontstonden metaal, munition en electriciteitsbedrijven. Rond 2 miljoen arbeiders zijn direct als fabrieksarbeiders werkzaam waarnaast natuurlijk een nog veel grootter aantal in het kleine handbedrijf.

De reusachtigste kap. ontwikkeling heeft echter Japan doorgemaakt. Hier heeft de oorlog een bijzonder sterke stijging gebracht, welke weliswaar gevolgd werd door een groote teruggang in 1920, die zich herhaalde door de aarbeviagscatastrophe in 1923, maar de ontwikkeling in haar geheel heeft niet gestagneerd.

Japan had in 1890 270.000 weefgetouwen, in 1913 2.414.000, in 1924 4.351.000. Een reeks van nieuwe takken van industrie, waaronder de meest moderne is opgekomen, terwijl, evenals in andere grootkapitalistische landen, het trustwezen snelle vorderingen maakt. Het aantal inwoners van Tokio steeg in 30 jaren van 1,4 tot 2,25 miljoen, dat van Osaka van 0,5 tot 1,250 miljoen.

De volgende cijfers geven een beeld van de stijging van den uitvoer: de handelstonnage bedroeg in 1908 1.826 miljoen ton en in 1920 3.141 miljoen ton. Drie groote stoomvaartmaatschappijen concurreeren met de grootste lijnen van Amerika en Europa. Japan veroverde van 1914—1917 een groot deel van de Aziatische markt, speciaal in China, Indo-China, Britsch Indië enz. Dus is Japan het kapitalistisch meest ontwikkelde land van Azië.

Dienovereenkomstig had het b.v. in 1920 een half miljoen werklozen en natuurlijk een meer dan in andere Aziatische landen ontwikkelde arb. beweging. De arbeidsverhoudingen Azië zijn sociaal politiek, hoewel trapsgewijze, verschillend, ver onder het Europeesche niveau. De arbeidstijd varieert van 10—13 (soms zelfs 15—16) uur. De loonen bedragen 20 tot 25 pCt. van de Europeesche.

Die van de landarbeiders zijn nog veel lager. Hierbij komt de geweldige kinderarbeid van kinderen onder 12 jaar zelfs, ook en vooral in de mijnen.

Voor Britsch-Indië zijn de verhoudingen als volgt: 51 pCt. volwassen manlijke personen, 30 pCt. vrouwelijke personen en 11 pCt. kinderen beneden de 12 jaar, in bedriven werkzaam. De winsten der kapitalistische ondernemingen zijn eene t.g.

Het totaalbeeld van de ontwikkeling in Azië samenvattend, zien wij, dat op grond van de economische ontwikke ing weliswaar gesproken kan worden van een opkomende arbeidersbeweging vooral in de verst ontwikkelde landen als Japan, dat echter door de nog geringe kapitalistische ontwikkeling, door het sterke klein burgerlijke gilde, en kastenwezen (dit laatste speciaal in de binnenlanden van Britsch-Indië), door het overblijfsel van een kwestie als dit der nationale minderheden, door de verbinding met nationalistische vrijheidsbewegingen onder de leuze: „Los van de Europeesche heerschers!“, deze geheele beweging zich nog in haar aanvangsstadium bevindt en in zekeren zin een vóór-kapitalistische karakter draagt. Alle strijd problemen binnen het Europ. kap. hullen zich hier in Aziatisch gewaad. Het is het West-Europ. en Amerikaanse proletariaat, dat de richtlijnen aangeeft voor een werkelijk groote internationale, proletarische wereldpolitiek, waarvan de eerste historische en praktische taak is de omverwerping van het kapitalisme in de industrie en kapitalistisch hoog ontwikkelde landen.

Een rede van Stenhuis

De leider van het N.V.V., senator Stenhuis, die den laatste tijd optreedt voor de vorming van een arbeiderspartij à la MacDonald, heeft onlangs in Leeuwarden een rede gehouden speciaal ter bestrijding van den eenheidsfronten Fimmen. Op eenige karakteristieke gedeelten van de rede des heeren Stenhuis wenschen wij de aandacht te vestigen. Sprekende over de kritiek van de moderne vakbeweging gedurende den oorlog internationaal aangenomen, zei Stenhuis o.a.: „Wij in ons kleine land hebben makkelijk praten. Maar in een groot land staat het anders en dat Ebert in Duitsland de staking aan de munitionfabrieken tot een spoedig einde bracht is volkomen begrijpelijk en verklaarbaar. Dit moest hij doen, wilde hij zijn land niet Frdnkrijk en Engeland overleveren.“

De verraderlijke wijze waarop Ebert deze staking „tot een spoedig einde bracht“, hebben wij in een vorig nummer reeds besproken. Wij wijzen er thans

slechts op, dat uit de opmerking, dat wij van den leider van het N.V.V. en promotor van een hollandsche arbeidersregering aanhaalden, ten volle blijkt dat de leiding van het N.V.V. thans evenzeer als vroeger is de vijand van de proletarische beweging tegen het imperialisme. Het gepraat dezer heeren over „ontwapening en dergelijk fraais, leidt slechts tot het machteloos houden van de arbeidersklasse tegenover het kapitalisme. Het nationalisme, de onderwerping aan de bourgeoisie, wordt door de heeren Stenhuis en Co. tot een soort onaantastbare vanzelf-prekendheid van de taktiek der aan hen onderworpen arbeidersbeweging beschouwd. Dat zij hierdoor het proletariaat tot volslagen impotentie doemen ligt in de lijn van hunne aan het kapitalisme solidaire politiek.

Typisch is in dit verband alleen nog dat de heer Stenhuis van Fimmen verklaarde, dat deze het recht mist op de nationalistische houding van de officiële „arbeidersbeweging“ kritiek uit te oefenen, omdat het N.V.V. onder Fimmen's leiding gedurende den oorlog dreigde te worden een „verlengstuk van het Posthuma-apparaat“. Fimmen was dus, volgens Stenhuis, even burgerlijk nationalistisch als de rest van de partij en vakverenigingsbonzen.

Deze opmerking van Stenhuis bewijst dat zelfs het groene hout onder de vakverenigingsleiders aan het kapitalisme evenzeer onderworpen is als de rest. In dit opzicht is er geen verschil tusschen Fimmen, Ondeggeest of Stenhuis.

Een staaltje van de kapitalistisch gezindheid en van de op ervlaktige wijze waarop de leider van het N.V.V. de belangrijkste vraagstukken van de huidige kapitalistische periode „oplost“, is wel het gedeelte, waar hij bezelde over het door hem zoo vurig gewenschte herstel van het kapitalisme.

Sprekende over de Dawesplannen zei de heer Stenhuis: „De kwestie van herstel is een internationaal probleem en men betreft de kapitalisten het best in de betaling der kosten door de uitvoering van het Dawesplan“.

Waarlijk vulgaarder kan men moeilijk een kwestie als de Dawesplannen behandelen. Terwijl deze plannen, zelfs als het elkaar tegenstrevende kapitaalsgroepen inderdaad zou gelukken deze door te voeren, geen ander resultaat kunnen hebben dan de eerste uitmergeling en knechting van de Europeesche arbeidersmassa's, weten heeren als Stenhuis, die zich nota bene steeds presenteren als de „ernstige“ en op den grondslag der realiteit staande leiders van de arbeidersbeweging, niet anders te doen dan op de oppervlakkigste wijze de werelduitsluitingsplannen van het bankkapitaal te verdedigen. Ivens de Ebert-socialisten, zijn ook de Stenhuisen de gangmakers van het Amerikaanse en Engelsche bankkapitaal dat tegenbete van de winstmakerij, van de werelde een woesteni dreigt te maken. De leider van de moderne vakbeweging weet niets beters te doen dan het proletariaat te spannen voor deze kapitalistische uitbuitingsplannen.

Het feit dat de arbeiders, die dit platte kapitalistische gebazel aanhoorden, er zelfs niet aandachten er tegen te protesteeren, maar deze kosten tevreden slikten als de andere gemeene margarine die het kapitalisme hen opgedrongen heeft, toont duidelijk dat een eenheidsfront met deze organisatie niets anders beteekent dan de overgave aan het platste en domste reformisme. Zoowel de nationalistische praatjes van den heer Stenhuis, als de nagogische capaciteitsvertooning van de arbeiders door het financiële kapitaal, die hij de arbeiders tracht op te dringen onder het mom, dat dan de kapitalisten de lasten van „het herstel“ dragen, bewijzen dat een eenheidsfront met deze lieden beteekent een duurzame onderwerping van arbeidersklasse aan het kapitaal.

Uit wat wij kiterden en uit het geheele verleden van de Stenhuisen blijkt wel dat een dergelijke „partij van den arbeid“, waardoor Stenhuis en zijn vrienden de geheele officiële arbeidersbeweging onder hun leiding willen persen, niet leidt tot een organisatorische versterking van de arbeidersbeweging, maar tot een organisatorische versterking van het reformisme te en de revolutioneering der massa's. Slechts demagogen of verwaasden kunnen in deze campagne van de Stenhuis-centrale iets anders zien. De „partij van den arbeid“ die zij propageert, is evenals de Engelsche Labourparty een werktuig van het kapitalisme tegen de revolutie.

Drukkerij „De Fakkel“, Commelinstr. 40, A'dam

De Kommunistische Arbeider

Orgaan der K. A. P. N. (Sectie der Komm. Arb. Internationale)

Redactie en Administratie:

AMSTELKADE 25 III — AMSTERDAM

VERSCHIJNT EENS PER MAAND

Abonnementsprijs 75 cent per jaar. Losse nummers 5 cent

Aan de Nederlandsche Arbeiders!

De kapitalistische staat, door de beroeps politici van alle kleur gesteund, zal u binnenkort oproepen om een nieuwe z.g. volksvertegenwoordiging samen te stellen. Zoowel de sociaal democraten als de parlements-communisten hebben lange verkiezingsprogramma's opgesteld, waarin voor de verschillende bevolkingsgroepen allerlei beloften zijn vervat. Van eenig proletarisch principe is bij het opstellen dezer programma's geen sprake geweest. Deze programma's zijn er op berekend, naast de arbeiders, ook burgerlijke groepen te trekken. Met proletarische klasse-politiek heeft dit alles niets te doen! Men tracht u wijs te maken, dat de levensomstandigheden van het proletariaat beter zullen worden, indien gij de vertegenwoordigers der zich noemende arbeiderspartijen, sociaal-democraten en communisten, naar de Tweede Kamer zendt. De werkelijkheid is echter, dat het levenspeil van het proletariaat meer en meer omlaag gedrukt wordt.

De kapitalistische maatschappij bevindt zich sinds 1914 in een onherstelbaren crisistoestand. Zij tuimelt steeds dieper in den afgrond der economische ontreding. Welke middelen de burgerlijke economen en politici ook aanwenden, om het evenwicht in de totaal ontredde kapitalistische maatschappij te herstellen, zij stuiten allen af op het voor het kapitalisme doodelijke karakter van de huidige wereldcrisis. Nieuwe afzetgebieden, de nationalistische opstand in China bewijst het opnieuw, zijn niet te ontsluiten. De bourgeoisie kan, op den grondslag van de bereikte groot-industriele ontwikkeling, niet meer laten produceeren, zonder dat haar economisch systeem, het privaateigendom en de meerwaardevorming, wordt aangetast. Daarom smijt de bezittende klasse internationale miljoenen arbeiders de straat op en verwoest zij het algemeene levenspeil der overigen op ontzettende wijze.

De massale werkloosheid overschrijdt verre de „normale“ grenzen van het, ook in tijden van kapitalistischen bloei bestaande „industriële reservelager“ van werklozen. Anders echter, dan in vroegere crisisperiodes, draagt thans de crisis een permanent karakter. Als economisch systeem is het kapitalisme in zijn eindstadium gekomen: het heeft historisch a'gedaan. Het proletariaat is thans voor de noodzakelijkheid gesteld zijn grootsche historische roeping te vervullen: het verrotte kapitalische systeem op te ruimen; het communisme te vestigen!

Reeds sinds jaren wordt het Britsche Imperium door een moordende crisis geteisterd.

Het Duitsche kapitalisme staat thans, ondanks het herstel van de Mark de doorvoering van de Dawes-plannen, voor een nieuwe en ongekend scherpe toespoitsing van de crisis.

In Frankrijk zakt de Franc steeds verder in de bodemloze put der staatsschulden, terwijl zoowel de achteruitgang van de scheepvaart, alsook de afname van het steenkoolverbruik teekenen zijn, welke erop wijzen, dat ook in dit land de crisis hoogst ernstige vormen gaat aannemen.

Op de wereldmarkt is de koopkracht van miljoenen mensen tot niets neengeschrompeld.

Het kapitalisme is bezig van de wereld een woestini te maken.

Toch zetten de sociaal democraten, parlements-communisten en vakverenigingen hun oude taktiek voort en spiegelen u voor, dat binnen het kapitalisme nog lotsverbetering voor u te verwachten is, indien gij slechts hun taktiek toepast. Dit is echter volkomen in strijd met de geheele nieuwe ontwikkeling van het kapitalisme.

Arbeiders! Gij hebt in dit tijdperk slechts te kiezen tusschen ondergang den strijd voor het communisme!

Parlementarisme en vakbeweging voeren u van dezen strijd af. Zij binden u aan de bezittende klasse, binden u aan het kapitalisme.

Het communisme is slechts te verwezenlijken door de vestiging van de dictatuur van het proletariaat als klasse!

De proletarische klasse-dictatuur kan slechts veroverd worden, indien gij, bewust van uw kracht en uw historische taak, breekt met de bourgeoisie en haar klasse-instellingen! Indien gij verscheurt de leugens van burgerlijke „democratie“ en sociale wetgeving, waarmede de bezittende klasse, gesteund door de officiële arbeidersbeweging, u van uw zelfstandigen strijd als klasse tracht af te houden.

De sociaal democratie beweert, dat zij praktische politiek voert en tastbare resultaten voor de arbeidersklasse bereikt. Wij stellen daartegenover vast, dat, internationaal en nationaal, de arbeidersklassen, onder den druk van de wereldcrisis, langzaam krepert!

De weinige hervormingen, als achturedag en dergelijke, welke de arbeidersklasse in 1918, ook in Nederland, onder den druk van de Deutsche revolutie verkregen had, zijn, de een na de ander, door het terugvloeien van de revolutionaire beweging, welkemededoor parlementarisme en vakbeweging gesmoord is, ongedaan gemaakt. Het is de candidaat der S.D.A.P., Gerhard, zelf, die dit, in het voor deze verkiezingen door de S.D.A.P. uitgegeven verkiezingspamfletje „De Vol sstem“, zij het ongewild, toegeeft. De „practische politiek“ welke de sociaal democratie ze t te voeren, heeft geleid tot het neerslaan van de revolutie en de opheffing van de daaruit voortgevloeide resultaten. Het is een praktische politiek ten bate van het kapitaal!

Wat zijn de politieke resultaten van het parlementarisme in de voornaamste landen van Europa?

In Duitschland kozen parlementariërs en vakverenigingsbonzen bewust den weg van de burgerlijke „democratie“, dat is, van de contra-revolutie. Ondanks alle woordenpraal sloten ten slotte de parlementscommunisten zich hierbij aan. De Ebert-socialisten kozen partij vóór het burgerlijk parlement tegen de proletarische raden-dictatuur! Het resultaat van dit verraad wordt politiek uitgedrukt in het feit, dat thans de oude militairist, Hindenburg, de propagandapop der monarchisten, aan het hoofd staat van de Stinnes-republiek.

In Engeland zijn de Labour-socialisten al evenzeer een steun voor de nationale, imperialistische politiek hunner regering, als de Ebert-socialisten in Duitschland. Het Kabinet van MacDonald, thans vervangen door dat van den conservatieven scherpshijer Baldwin, deed voor de arbeiders niets, voor de kapitalisten echter verrichtte het hand- en spandiensten. Ondanks de machtige Engelsche officiële arbeidersbeweging, gaan circa anderhalf miljoen werkloze arbeiders en hun gezinnen, langzamerhand lichamelijk en moreel te gronde.

In Frankrijk hebben de sociaal democraten zich ten slotte geschaard achter het regeerende „democratische“ bloc, dat op de bruutste wijze de tegen het Fransche imperialisme in op stand gekomen Rif-Kabylen-tracht neer te slaan. Ondanks alle gepraat over „vrede“ van halzachte politici, die door dergelijke illusie-politiek het proletariaat van den onverzoenlijken strijd tegen de bourgeoisie afhouden, gaan de imperialistische scherpshijers voort, allerwege de bloedige terreur van het kapitaal door te zetten.

Ook in Nederland bewijzen de sociaal-democraten hand- en spandiensten aan de bourgeoisie. De S.D.A.P. is bereid samen te werken met de Katholieken, evenals de Ebert-socialisten in Duitschland dit doen en de Vandervelde's in België dat willen.

Onder den druk van de crisis, welke de onderlinge tegenstellingen tusschen de verschillende kapitalistische groepen voortdurend toespist, komt het